

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως, την οποία υπέβαλε το Højesteret (Δανία) στις 3 Μαΐου 2010 — Post Danmark A/S κατά Konkurrencerådet

(Υπόθεση C-209/10)

(2010/C 179/40)

Γλώσσα διαδικασίας: η δανική

Αιτούν δικαστήριο

Højesteret

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Προσφεύγουσα: Post Danmark A/S

Καθού: Konkurrencerådet

Παραμβαίνουσα: Forbruger-Kontakt a-s

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Έχει το άρθρο 82 ΕΚ την έννοια ότι οι επιλεκτικές μειώσεις τιμών εκ μέρους δεσπόζουσας επιχείρησης ταχυδρομείου που έχει υποχρέωση καθολικής υπηρεσίας, σε επίπεδο χαμηλότερο από τα μέσα γενικά έξοδα της επιχείρησης αυτής αλλά υψηλότερο από τα μέσα έξοδα αναπτύξεώς της μπορεί να συνιστά κατάχρηση δεσπόζουσας θέσης με σκοπό τον αποκλεισμό των ανταγωνιστών, αν αποδεικνύεται ότι οι τιμές δεν καθορίζονται στο επίπεδο αυτό με σκοπό τον αποκλεισμό ανταγωνιστή;
- 2) Αν η απάντηση στο ερώτημα 1 είναι ότι η επιλεκτική μείωση των τιμών υπό τις περιστάσεις που περιγράφονται στο ερώτημα 1 μπορεί, υπό ορισμένες συνθήκες, να συνιστά κατάχρηση δεσπόζουσας θέσης ποιες περιστάσεις οφείλει να λάβει υπόψη το εθνικό δικαστήριο;

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως, την οποία υπέβαλε το Oberster Gerichtshof (Αυστρία) στις 3 Μαΐου 2010 — Doris Povse κατά Mauro Alprago

(Υπόθεση C-211/10)

(2010/C 179/41)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Αιτούν δικαστήριο

Oberster Gerichtshof

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Ανααιρεσείουσα: Doris Povse

Ανααιρεσίβλητος: Mauro Alprago

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Νοείται ως «απόφαση για επιμέλεια που δεν συνεπάγεται την επιστροφή του παιδιού» υπό την έννοια του άρθρου 10, στοιχείο β', υποπερίπτωση iv, του κανονισμού (ΕΚ) 2201/2003 του Συμβουλίου, της 27ης Νοεμβρίου 2003 ⁽¹⁾, και η προσωρινή ρύθμιση, με την οποία η «γονική μέριμνα» και, ειδικότερα, το δικαίωμα προσδιορισμού του τόπου διαμονής ανατίθεται έως την έκδοση οριστικής αποφάσεως στον γονέα που απήγαγε το παιδί;
- 2) Εμπίπτει η απόφαση για την επιστροφή του παιδιού εντάσσεται στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 11, παράγραφος 8, του κανονισμού (ΕΚ) 2201/2003 μόνον, εφόσον το δικαστήριο διατάσσει την επιστροφή δυνάμει αποφάσεως για την επιμέλεια που έχει εκδώσει το ίδιο;
- 3) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο ερώτημα 1 ή 2:
 - 3.1. Δύνатаι η αναρμοδιότητα του δικαστηρίου προελεύσεως (ερώτημα 1) ή η μη εφαρμογή του άρθρου 11, παράγραφος 8, του κανονισμού (ΕΚ) 2201/2003 (ερώτημα 2) να προβληθεί στο δεύτερο κράτος κατά της εκτελέσεως αποφάσεως ως προς την οποία το δικαστήριο προελεύσεως έχει εκδώσει το πιστοποιητικό του άρθρου 42, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΚ) 2201/2003;
 - 3.2. Ή απαιτείται σε αυτή την περίπτωση ο καθού να ζητήσει από το κράτος προελεύσεως την ακύρωση του πιστοποιητικού, οπότε η εκτέλεση στο δεύτερο κράτος δύναται να παύσει έως την έκδοση της αποφάσεως του κράτους προελεύσεως;
- 4) Σε περίπτωση αρνητικής απαντήσεως στα ερωτήματα 1 και 2 ή στο ερώτημα 3.1:

Αντιτίθεται η απόφαση, η οποία έχει εκδοθεί από το δεύτερο κράτος και είναι εκτελεστή κατά το δίκαιο του κράτους αυτού, και με την οποία η επιμέλεια ανατίθεται προσωρινά στον γονέα που απήγαγε το παιδί, κατά το άρθρο 47, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΚ) 2201/2003, στην εκτέλεση προγενέστερης αποφάσεως επιστροφής που εκδόθηκε δυνάμει του άρθρου 11, παράγραφος 8, του κανονισμού (ΕΚ) 2201/2003 στο πρώτο κράτος, ακόμα και στην περίπτωση που δεν εμποδίζει την εκτέλεση αποφάσεως επιστροφής του δεύτερου κράτους που εκδόθηκε σύμφωνα με τη Σύμβαση της Χάγης της 25ης Οκτωβρίου 1980 για τα αστικά θέματα της διεθνούς απαγωγής παιδιών;

5) Σε περίπτωση αρνητικής απαντήσεως και στο ερώτημα 4:

5.1. Δύνανται το δεύτερο κράτος να αρνηθεί να προβεί σε εκτέλεση αποφάσεως, για την οποία έχει εκδοθεί το πιστοποιητικό του άρθρου 42, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΚ) 2201/2003 από το κράτος προελεύσεως, όταν από το χρόνο εκδόσεώς της οι περιστάσεις έχουν αλλάξει κατά τέτοιο τρόπο, ώστε από την εκτέλεση να κινδυνεύει σοβαρά το συμφέρον του παιδιού;

5.2. Ή οφείλει ο καθού να προβάλλει τις ανωτέρω νέες περιστάσεις στο κράτος προελεύσεως, οπότε δύναται να παύσει η εκτέλεση στο δεύτερο κράτος έως την έκδοση αποφάσεως στο κράτος προελεύσεως;

(¹) Κανονισμός (ΕΚ) 2201/2003 του Συμβουλίου, της 27ης Νοεμβρίου 2003, για τη διεθνή δικαιοδοσία και την αναγνώριση και εκτέλεση αποφάσεων σε γαμικές διαφορές και διαφορές γονικής μέριμνας ο οποίος καταργεί τον κανονισμό (ΕΚ) 1347/2000 (ΕΕ L 338, σ. 1).

Αναίρεση που άσκησε στις 6 Μαΐου 2010 η Lufthansa AirPlus Servicekarten GmbH κατά της αποφάσεως που εξέδωσε το Γενικό Δικαστήριο (έκτο τμήμα) στις 3 Μαρτίου 2010 στην υπόθεση T-321/07: Lufthansa AirPlus Servicekarten GmbH κατά Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα)

(Υπόθεση C-216/10 P)

(2010/C 179/42)

Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική

Διάδικοι

Ανααιρεσείουσα: Lufthansa AirPlus Servicekarten GmbH (εκπρόσωποι: R. Kunze και G. Würtenberger, Rechtsanwälte)

Αντίδικος κατ' αναίρεση: Γραφείο Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) - Applus Servicios Tecnológicos, SL

Αιτήματα της ανααιρεσείουσας

Η ανααιρεσείουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

— να ανατρέψει την απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 3ης Μαρτίου 2010, στην υπόθεση T-321/07, Lufthansa AirPlus Servicekarten GmbH κατά ΓΕΕΑ — Applus Servicios Tecnológicos, SL (ανααιρεσιβαλλόμενη απόφαση), με την οποία

το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε την προσφυγή κατά της αποφάσεως του δευτέρου τμήματος προσφυγών του Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ), της 7ης Ιουνίου 2007, με την οποία επικυρώθηκε η απόφαση του τμήματος ανακοπών περί απορρίψεως της ανακοπής κατά της αιτήσεως καταχωρίσεως κοινοτικού σήματος υπ' αριθ. 002 933 356·

— μετά την περάτωση της έγγραφης διαδικασίας, να ορίσει ακρόαση ενώπιον του Δικαστηρίου·

— να καταδικάσει το καθού στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι αναίρεσεως και κύρια επιχειρήματα

Η ανααιρεσείουσα υποστηρίζει ότι η απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου πρέπει να αναιρεθεί για τους ακόλουθους λόγους:

— το Γενικό Δικαστήριο εσφαλμένως επικύρωσε την κρίση του τμήματος προσφυγών όσον αφορά τα κριτήρια βάσει των οποίων εκτιμάται η πιθανότητα κινδύνου συγχύσεως, σύμφωνα με το άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού για το κοινοτικό σήμα (¹) (στο εξής: ΚΚΣ)·

— το Γενικό Δικαστήριο έσφαλε διότι δεν εξέτασε την ανακοπή της ανααιρεσείουσας βάσει του άρθρου 8, παράγραφος 5, ΚΚΣ·

— το Γενικό Δικαστήριο παρέβη το άρθρο 75 ΚΚΣ αποφαινόμενο ότι το τμήμα προσφυγών δικαιούνταν να μην εξετάσει ενδελεχώς τα λοιπά επιχειρήματα της ανααιρεσείουσας, ιδίως αυτά που αφορούν τον διακριτικό χαρακτήρα του προγενέστερου σήματος της ανααιρεσείουσας, «για λόγους οικονομίας της δίκης»·

— η ανααιρεσιβαλλόμενη απόφαση αντίκειται στο άρθρο 76 ΚΚΣ·

— το Γενικό Δικαστήριο έσφαλε δεχόμενο ότι το ΓΕΕΑ, παραλείποντας να ενημερώσει την ανααιρεσείουσα για την αλλαγή του δικαιούχου των αιτήσεων καταχωρίσεως κοινοτικού σήματος και, ως εκ τούτου, στερώντας της τη δυνατότητα να υποβάλει παρατηρήσεις για την αλλαγή διαδίκου, δεν προσέβαλε το δικαίωμα της ανααιρεσείουσας για δίκαιη δίκη·

— το Γενικό Δικαστήριο εξέδωσε διάταξη περί διακανονισμού των δικαστικών εξόδων, η οποία δεν συνάδει προς τις οικείες διατάξεις του δικαίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

(¹) Κανονισμός (ΕΚ) 40/94 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1993, για το κοινοτικό σήμα (ΕΕ L 11, σ. 1).